

Bajai Lászlóné, Magdi 1927 – 1997

Özvegyen, két felnőtt lány édesanyjaként került a Bokorba, a Szabó Márta nevével fémjelzett SZÖTYE alapító tagjaként. Bámulatos lelkesedéssel szívta magába az akkor nagyon is merésznek tűnő jézusi gondolatokat. Kitűnt szenvedélyes igazságkeresésével. Lánya gondolataival és az „Érted Vagyok” 1997. augusztusi számában megjelent „Hitem története” írásának egy részletével búcsúzunk Tőle.

Anyám – a mindennapi szóhasználat szerint – 1997 óta halott. De – ahogy meg van írva – Isten az élők Istene, nem a holtaké. Anyám tehát – reményünk szerint – él. Él, és ha üzeni tudna nekünk, bizonyára arról a szerető Atyáról szólna, aki minket is hazavár. Őt – ha tükör által homályosan is – meglátta már földi léte során. És ez a találkozás vándorútja utolsó harmadának alap-élményévé vált. Amikor – már itt, a Bokorban – megértette a tékozló fiúról szóló példabeszédet, felszabadult öröm és hála töltötte el a szívét. Tudta azt is, hogy egy módon viszonyozhatja Isten szeretetét; ha ő is szereti embertársait. Érett, megkínlódott hitre jutott, és hitéről – talán közeli halálát érezve – vallást tett testvérei előtt az utolsó együtt töltött közösségi találkozón. A megtalált Igazsághoz való hűsége példa számomra!

Horváthné Bajai Éva

1. Az Istenben való *hit* tényleg *misztérium*, nemcsak azért, mert a transzcendenciát illetően nincs bizonyítás, hanem mert tapasztalatom is ezt mutatja. Nem egyszer fordult elő, hogy egy istenélményemet elmesélve valakinek, még ha testvérem volt is az illető, nem fogta, nem értette, mert nem tudtam átadni. Az elmondott szavak kevesek.
2. A *hit meggyőződés*. Ezt én úgy élem meg, hogy addig, ameddig az ember meg nem tapasztalja, hogy Jézus igazat mondott az evangéliumban, addig az egész jámbor tanítás holt betű. Példa: Jézus nem irigyelte tőlünk a gazdagságot, viszont tudta, hogy aki gazdag, az nem szabad. Akinek féltenie kell jó állását, házát, vagyonát stb., aki mindezt nem akarja elveszíteni, annak meg kell alkudnia, be kell hódolnia valakinek mindezért. Akitől nincs mit elvenni, az szabad. Jézus különben is nagyon tisztelte a szabadságunkat. Számomra nagyon vonzó, hogy nem toltta le a gazdag ifjút, csak sajnálta. Ő azt akarta, hogy önként menjünk utána.
3. A hit *ésszerű döntés* is. Ha Jézustól tanuljuk a szeretetet, akkor az ember egyszerre rájön, saját magán tapasztalja, hogy csak jónak lenni jó, csak jónak lenni érdemes. Hiszen ha rossz vagyok bárkivel, bárkihez, elvesztem belső nyugalmamat. S hiába mondom el százszor, hogy nem érdekel, nem én vagyok a hibás, pontosan ez a nyugtalan-ság jelzi azt, mennyire hiányzik a lelki békességem, s addig úgyszincs nyugtom, míg jóvá

nem teszem, el nem rendezem az ügyet. Még akkor is, ha én vagyok a kisebb bűnös. Mert a Jézustól kapott belső békességnél nincs jobb, nincs több. Aztán a megbocsátás kérdése. A megbocsátás isteni hatalom bennünk, tehát istenek vagyunk, amikor meg tudunk bocsátani az ellenünk vétőknek. Az egyik legmegszégyenítőbb evangéliumi példabeszéd számomra a szívtelen szolgáról szóló történet (Mt 18,32-33). Amikor Jézus azt mondja: „Én minden adósságodat elengedtem,” – érzitek a szavak súlyát? – „nem kellett volna neked is a sokkal kevesebbet elengedni?” Ha saját bűneinkre gondolnánk, nem lennénk vacak kis ügyek miatt megsértve. Aztán Jézusnak az adásról szóló tanítása, amit szintén megtapasztaltam, s amit szerintem a csodálatos kenyérszaporítás jelképez a legjobban. Mert ha elkezdünk adni, mindig lesz miből, mint ahogy az öt kenyér és a két hal sem fogyott el addig, míg éhes emberek voltak. Ezek persze csak morzsák az evangélium igazságából.

4. Ami viszont a testamentumban egészen új volt számomra, az, hogy *a hit nem Isten ajándéka*. A másik tanítási rendszerben még mindig az van, hogy a hit – kegyelem. Annyiszor hallottam már emberektől: én úgy szeretnék hinni, de nekem nem adatott meg, hogy hinni tudjak. Jól utánagondolva, ez csak üres kifogás. Hiszen miért lennék én különb, mint más, hogy nekem megadatik, neki meg nem. Ez tényleg ellenkezik – a végre megismert! – Szeretet-Isten-képpemmel! Biztos vagyok benne, hogy Isten mindenkit megszólít valamilyen formában – nem is egyszer – és csak a válaszra vár. Azt hiszem, az Egyház és talán mi is hibásak vagyunk abban, hogy valaki, valakik nem hisznek. A számukra felkínált istenkép a rossz. Régi magyar közmondások: „Isten nem ver bottal”, „Isten malmi lassan őrlnek”, és a bizonygatások: „Lám, megverte az Isten”, „Majd megveri az Isten” – nem ismeretlenek előttünk. Aztán a sok szörnyűség, ami történik: „Miért engedi meg az Isten, hol van ilyenkor az Isten?” – halljuk gyakran. Azt hiszem, egyik legfontosabb feladatunk az lenne, hogy megtisztítsuk ezt a torz istenképet. Meg kellene győzni az embereket, hogy Isten csak szeretni tud, s ha minden rosszat azonnal büntetne, mi lenne akkor velünk! Hiszen mi sem maradhatnánk ki! Hallottam a rádióban: egy zsidó rabbitól azt kérdezték, hol volt akkor az Isten, mikor a zsidókkal az a sok szörnyűség történt? Azt felelte: inkább azt kellene kérdezni, hol volt akkor az ember? Hát valahogy így.
5. Végül *a hit: hűség*. Hűség a Szeretet-Istenhez, Jézus Krisztushoz, a megtalált igazsághoz, hogy szeretni kell. És ha elbotlok, ha néha talán hűtlen vagyok is, Jézushoz mindig visszamehetek, mert Ő elhiszi nekem, hogy előlről akarom kezdeni. Azt szoktam mondani: ha az evangélium csak a tékozló fiúról szóló példabeszédből állna, már az maga volna az Örömhír, hogy ilyen Istenünk van.